

СМРТЬ

І О С И Ф А Ю Н Г М А Н А

14. Нов. 1847.

Догоди се чудно чудо!
 Потавишло ведро небо,
 Црнја е црна земља:
 Нит' е сунца ни мјесеца
 Нити каке съ неба звјзде. —
 У томъ мраку нема звјзде,
 Нестаде намъ едне душе,
 Нестаде намъ Славске звјзде. —
 Славске душе процвилнше
 Сво се племе заплакало,
 Црнїи облакъ развали се —
 А одъ тешка Славска пда
 Разливше се Славске сузе. —
 Разведри се тавно небо;
 Наша жалость вѣчна жалость,
 Тиша жалость, наста радость!
 Засинуло јрко сунце,
 Сасуши намъ Славске сузе:
 „Ерѣ на небу — Славскомъ небу
 Сяла е наша звјзда,
 Пакъ та звјзда вазданъ сјае;
 Славнїе е славно име,
 Свѣтлія су свѣтла дѣла,
 Милїя е мила душа.“

* * *

Име Юнгманъ вѣчно име!
 Одъ Славена теби хвала,
 Међ' звјздама вѣчна славна!!

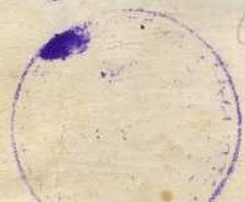
Славнїи Юнгманъ родио се у земљи Ческой у селу Худлице год. 1773. Юнїа 16. — Юнгманъ се

родио онда, кадѣ е нова књижевность Ческа съ нова се дизала. Юнгманъ е био онаї мужъ, кон е свомъ силомъ гледао и радїо, да у народъ Ческїи народна просвѣта уђе. Юнгманъ е живїо за народно спасенѣ, а съ тога е найвише поднео одъ туђинскогъ и изродногъ свѣта. Юнгманъ е народу Ческомъ найвише подпомогао своимъ ученымъ и ердымъ рѣчникомъ. Кадѣ е изишао оваї рѣчникъ, онда е свѣту отворише очи; онда су право учени люди видили, да е народъ Ческїи народъ одъ духа просвѣћеногъ; онда су видели, да е Юнгманъ духъ еремена, пакъ онда су многа и многа учена друштва ославаљали славнїи духъ: ерѣ таково дѣло не написаше ни многа учена друштва, а камо ли еданъ човекъ.

Докъ е Юнгманъ живїо, донде су непросвѣћене злоће све еднako режали, — али су и зазирали одъ нѣга. Саѣ кадѣ е умро Юнгманъ, саѣ се поравнаше и нѣгови непријатели. Саѣ се по цѣлой Ческой, Моравской, на Словенской земљи, и у самомъ Бечу, држе задушнице за Славенскїи покойникомъ. Саѣ и оно неколико претераны Нѣмаца веле: „Занста Юнгманъ е славанъ био.“

Юнгмана можемо жалити и мы Срби. Юнгманъ се найвећма радовао, кадѣ смо у народной просвѣти и народномъ быћу напредѣ пошли; онъ е найвећма жалїо, кадѣ е видїо, да своимъ дѣлима убїямо сами себе, и своєю славноу будућность. Онъ е имао многе наше књиגע, и подпомагао е нашу књижевность. — Съ Юнгманомъ можемо се научити, и поучити. „Кодъ насъ нека не буде людїи, кои не гонити человека право учена; наши учени люди нека се обуче, како треба радити съ народномъ просвѣтомъ.“

Д. П.

РУПА НА РУКАВУ.

(Край.)

Саидбелство.

Благое ніе могао дознати, шта оба ова стара господина хоће съ нѣнимъ поступкомъ. Дуго є за нѣима гледао. „Шта хоће они?“ мысляше у себи. „Виде се узбуђени. Мою рѣшительность къ путованю у Источну Индію одобраваю очевидно и опетъ се противе томе? Шта ће они сотимъ добыти или изгубити, ако я останемъ или одемъ? А людма у обичномъ животу много є стало за добыть и губитакъ, за *прима и дав.*“

Сѣдне кодъ прозора и развіе пергаментъ. Кадъ опази Мартиново име подписано, полюби мѣсто, гдѣ є драга рука стаяла. Затимъ стане читати. — Стаяло є унутри, да се савъ спахилукъ уступи Благою, кога своимъ любезнымъ посынкомъ именує. Текъ кадъ є на подпись дошао, поплаши се. Цѣла диплома чиняше му се фалишна. Датирана бѣше у Регенсбургу и то пре два дана; али Мартиновъ подпись бѣше є тако подражаванъ, као да є нѣговъ собствениый.

Скочи са столице, да потражи г. Кованића и г. Црвенића. Напрасно ступи г. Црвенићъ съ веселымъ лицемъ у собу.

„Бѣте любезный г. Благое, садъ ћете оставити Источну Индію и кодъ насъ остати?“ повиче г. Црвенићъ радостно.

„Нипошто,“ рече Благое, „диплома є ова фалишна.“

„Не, то ніе, него є истинита, могу васъ Chesу моіомъ увѣрити.“

„Ал' ево видите, да є одъ прекюче датирана.“

„Єсть.“

„Ко є мога отца име подписао?“

„А ко бы другій, него онъ самъ. Заръ вы не познаете нѣгову руку?“

„Управъ зато, што є познаемъ. Кадъ є ово написао?“

„Та за Бога, заръ не видите. Прекюче.“

„Прекюче? тако ми Бога полудићу. Шта є то? како є могао подписати. Є ли изъ Калкуте? є л' се вратио изъ Источне Индіе?“

„Ніе се вратио.“

„Ніе се вратио? Вы сами себя противорѣчите.“

„Ніе то противорѣчіє, ніе!“ повиче некій светый гласъ; „ніе быо у Источной Индіи!“ Затимъ се отворе врата, а г. Кованићъ ступи съ

Мариномъ у собу, кои расшири свое руке я повиче: „Сыне мой!“ и загли тогъ младогъ човека, кои є као укоченъ одъ чуда стаяо.

„Не, мило дѣте, нисамъ я быо у Источной Индіи. Оди, та оди ближе; притисни ме на твое юначко срце, ты си цѣлогъ могъ живота радостъ. Яче, яче ме притисни! Ты си онай, кои треба да си. Богъ нека те благослови. Я не могу.“

Обяснѣня.

Радостъ доброга старца Мартина ніе была маня одъ усхићеня забунѣногъ Благоя, кои дуго ніе могао наћи рѣчій, да станѣ свое изрази. Толико су имали еданъ другомъ казивати и толико су еданъ другомъ казивали, па опетъ се после едногъ сата нису разумѣли, нити су знали, како се є то све збыло?

„Добро дѣте,“ рече г. Мартинъ, „я ћу ти све по реду исприповѣдати. Сѣди! — Видишь, истина є што си чуо, да самъ многе невольности у граду искусіо. Я не знамъ, како є кнезь на ту мысао дошао, да ми диплому благородства пошаль? Я почитуемъ благородство, разлика међу редовима людій мора бити, премда вуна много пре разликує овцу одъ ярца, него име. Кои као чиновникъ у држави хоће срећу да получи, хоће да се кнезу приближи, или жели пространый кругъ дѣлательности за свое дарове имати, тай нека прима титуле, чинове и благородства. Ту є добро учиніо; єръ то може полезно наслѣдіє за нѣгову дѣцу бити. Но мени, кои дѣце немамъ, никакво званіє не иштемъ и съ онымъ самъ задоволянъ, што никаквыи кнезь не може дати, т. є. чистымъ сердцемъ, кое онолико добра хоће и чини, колико може; мени велимъ диплома не доноси ништа друго, него невольности. Може бити да самъ стваръ узео сасвимъ съ озбыльне стране: доста, я самъ моимъ одричанѣмъ найпоштенієгъ владоца или нѣгову господу лѣво и десно увредіо, то ми є и данъ данашный жао. Почеше неке сплетке са мною. То ме огорчи. Зато оставимъ градъ. А то є было онда, кадъ самъ ти писао, да ми уредно пишешъ, ако и неудобяишь никакова одговора на твоя писма и да ий шилѣшь г. Кованићу.“

„Одемъ на едно мое мало добарце и живіо самъ сасвимъ задоволянъ и на миру. Затимъ ме опомене Богъ, да не помыслимъ, да є на земљи небо: добыемъ жучну грозницю. У то време упытаю ме за мой тестаментъ, єръ самъ могао лако умрети. Люди су имали право. Кои ніе готовъ

свакій данъ умрети и весело предъ лице Божіе стати, тай заиста има рупу на рукаву. Ты ме добро разумѣшь Благое.“

„Али я нисамъ имао дѣце; истина имао самъ удаљне сроднике, кои су желньо на мою смръть изгледали, само да мое иманѣ приграбе; но то су све люди, кои не знаю съ новцима поступати: т. е. они знаю рачунати само камате, штеде за саме себе, даю гостбе, хоће да свѣтле предъ свѣтомъ и называю будалаштиномъ, кадъ одъ свои уста укидамо, да другима добро учинити можемо. Ови люди, мысліо самъ у себи, они за себе имаю доста и довольно. — Многу самъ дѣцу одранио и воспитао, али нисамъ знао да л' су то, што треба да су. Сви су имали рупу на рукаву. Свршимъ на кратко, припишемъ свакоме по нешто и то безъ разлике, ерѣ шта самъ друго знао чинити. Са собомъ нисамъ могао понети. Али одма после тога оздравимъ.“

„Текъ у болести, кадъ су ме наемници послуживали, осѣтимъ, да ми е потребно едно створенѣ, кое ће ме любити само збогъ мене самогъ. Тада самъ често на тебе мысліо и едва самъ чекао, да се вратишь. Ты си дошао. Са дѣ самъ се хтѣо освѣдочити, вси л' ты човекъ безъ рупе на рукаву. Купимъ Староково, кое е онда изгледало као какво неваљало гнѣздо. Овдѣ, помыслимъ у себи, може се видети, да ли има срце и паметь на свомъ мѣсту. Мой приятель, г. Црвенићъ, быо е тако добаръ и позајмио ми свое име. Г. Кованићъ обяви упразниѣно мѣсто за управителя у новинама, одведе те г. Црвенићу, а остало знашь.“

„Г. Добрићка была е супруга едногъ могъ доброгъ приятеля и да е онъ любіо не, я бы е за цѣло узео за жену, ерѣ е была анѣо одъ дѣвкойе; а кадъ е она анѣо, то нѣна кћи Босилька мора бити арханѣль. Кадъ си годъ г. Кованићу одлазио, пролазио самъ као не познать крозь село. Срце е мое играло одъ радости, видећи како лѣчинъ Староковцѣма рупе на рукавима. Ты си крозь одну годину много почио. Онда заключимъ, да те мѣсто сына узмемъ и свати моя добра оставимъ. Ерѣ, помышлявао самъ, Благое слѣдуе моимъ стопама. Добаръ е дѣчакъ. Но хоће ли ме онъ и любити као свога отца? — То питањѣ бѣше истина мала, но за мое срце најважнѣя рупа на рукаву. Затимъ смо играли ово познато ти позоріе. Но немой се каяти. Ты си мене стара човека срећнымъ учинио и у изгубљеный рай опетъ ме повратио. Са дѣ престаю позо-

рин. Я идемъ съ тобомъ у Староково: обитаваћу кодъ тебе и помагаћу ти по штогодъ; у Старокову градићемо рай на земљи, да онај на небу заслужимо.“

Арханѣль.

Нећемо да говоримо о радости, благодарности и любви, коя се на лицу Благоевомъ читати могла. Я мыслимъ, да ће свакій читатель лакше моћи себи то представити, него кадъ бы се упустио нѣи описивати. Прво вече, кадъ е у своіой соби самъ быо, клекне и съ подигнутимъ руками къ небу благодари Богу на нѣговой милости. Затимъ, іонцѣ докъ му е срце препуно было, сѣдне за столъ и почне писати. Описивао е г. Добрићки повѣсть нѣгове среће, а Босильки повѣсть нѣвогъ срца и желѣ истога.

Г. Мартинъ имаѣаше много косица у Регенсбургу уређивати, да скоро читаве три недѣль проћу пре него што е на путованѣ мыслити могао. Међутимъ и Благое не бадава сѣдио, већ е писао почешће г. Добрићки, коя му е свагда умилато одговарала. Являше му, да е Босилька савршено оздравила и у нѣной тайной наслади чисто се преобразила. И Босилька му е писала. Благое читаше нѣна писма скоро свагда, кадъ е самъ быо; ако ѣй не могао читати, гледао е, макаръ крадомъ, черте нѣгове; па ако му и то не было могуће, само бы дирнуо рукомъ те свете листове, кое е свагда са собомъ носіо и онда му се чинило, као да додиркуе Босилькину руку.

Та дѣвочка постане и у своимъ писмима чудновата као и у личногъ обхоћеню. „Не,“ писаше му она, „я васъ не любимъ. Не могу васъ любити и увѣравамъ васъ, да се таково чувство нигда не у момъ срцу за васъ появило. Мою майку любимъ я, и то више, него све на свѣту. Любимъ савъ свѣтъ. Али васъ — не знамъ, што васъ отуђава одъ мене. Я не знамъ ни шта е ни како е. Нешто као страхопочитанѣ, као обожавањѣ. Вы право имате, што ме любите; више и не заслужуемъ. Доста е, што се вы маловажногъ створеня и опоминѣте; а много е што кажете, да бы безъ мене свѣтъ ништа быо. Но я — да васъ любимъ, то бы нешто одвине земски было. Боямъ се да съ простачкимъ рѣчма моя чувствованя не обезсветимъ. У вами е нешто божествено, кое ми е ваша близость умила. Съ тымъ се све преиначило, цѣла е природа другчѣя. Докъ пиете вы у Староково дошли, не было тако. Я самъ сматрала ствари, као што су ѣй и други сма-

WWW.UNILIB.RS
трали. Али више не. У свему е некій новий духъ.“

„Я се нигда не бы смѣла усудити, да вамъ то устмено кажемъ; но кадъ самъ удалѣна одъ васъ, онда престае моя боязливость. Тако мыслимъ, да се зато човекъ сме Богу молити, што га не види. Безъ васъ, истина е, безъ васъ не бы хтѣла дисати, али не могу да понямъ, како љу съ вама непрестано живити? Учините ме равнодушнiомъ: разорите ово чудновато чувство, кое ме при помыслу на васъ обузима; уподобите се другимъ людма — онда љу моћи съ вама живити, као и съ другима; а може бити да љу бити срећнiя, ако васъ мало манѣ обожавамъ.“

Г. Мартинъ, кои е Босилькина писма читати морао, и радо ий читао, говорио бы смѣшећи се: „Благое, тай Серафимъ држи те за Херувима. Но вы райска створени добыћете ваша тѣла опеть. Само мирно.“

Заклученъ.

Г. Мартинъ не могао прiятнiе свога питомца увнезачити, него кадъ е еданъ данъ г. Црвениљу съ нѣимъ на ручакъ отишао, гдѣ е г. Добриљку и Босильку iоштъ у путничкимъ хальинама застао. Благое побледи одъ радостногъ страха, загли майку, но очи е свое упро у Босильку, коя е недвижимо съ оборенимъ очима и застыѣенимъ лицемъ ту стаяла. Примлѣне учтивости тако названогъ изображеногъ свѣта, иначе мучитель больи людiй, често су иймъ одъ велике помоћи. Чрезъ нѣи наљу се и наши любезници, кои су съ обичнимъ обвезателнимъ рѣчма гласъ свога срца таили. Съ нѣима се научимо еданъ другогъ виѣати безъ дрктаня, разговарати се безъ забуне. Она три стара господина зачинавали су све нѣиовомъ шаломъ и г. Мартинъ одкрие г. Добриљки, како е као младиљ нѣнъ о-божатель быо, а садъ као старацъ жели нѣнъ прiятель бити. — На скоро се упознаду; на скоро изкажу све едно другоме.

„Но они двое тамо нису едно другоме све казали, ваша кѣи и мой сынъ!“ пришапѣ г. Мартинъ нѣговой прiятельници на уво: „дай да ий оставимо еданъ сатъ на само, некъ се наразговараю.“

Отиду у башту. Мељу цвѣћемъ и цбуновима налазаху се многа тайна мѣста. Босильку и Благоя оставе навлашъ саме. Г. Мартинъ и г. Добриљка опредѣле мељутимъ будуљу срељу овы двое младенца.

Но сатъ еданъ за другимъ проѣе, а Благое и Босилька нису се iоштъ указали. Поче се сутонъ хватати, а нѣи iоштъ нема.

„Ово ме у немиръ баца,“ рече г. Мартинъ, „они су вальда одъ превелике радости умрли.“ Г. Мартинъ узме г. Добриљку подъ руку, да ий потражи. Никаковий гласъ иѣе се чуо. На послѣдку наљу ий у густомъ шумиу. Ту су они као два кипа подъ едномъ буквомъ загрлѣни стаяли. Нису чули ходъ долазећи. Текъ онда, кадъ су ий отацъ и майка рукама обухватили, онда су текъ къ себи дошли.

„Хвала Богу, да вы iоштъ дишете!“ пови-че г. Мартинъ. „Но то ми се ни мало одъ Херувима и Серафима не допада! Наполѣ! сутра љу васъ обое изъ рая истерати, ерѣ сте одъ плода познания окусули и нашли, да сте люди. Обое имате, као што увиѣамъ, превелику рупу на рукаву, кою неће нико моћи излѣчити, осимъ свештеникъ!“ —

Застыѣени врате се ови младенци съ честнымъ старцемъ. И сутраданъ вѣнчаю се у цркви, па кадъ изиљу наполѣ, попну се одма на кола. „Сыне мой,“ рече г. Мартинъ, „за тебе не ни четвртъ сата више да се овдѣ бавишъ. Преко-сутра ћемо и мы у Староково поћи и тамо ћемо намъ будућий начинъ живота уредити. Ты ћешъ отићи у Липиску садъ, да неке новце примишъ; тамо ћешъ се найманѣ четрнаестъ дана задржавати. Босилька нека иде съ тобомъ, да ти не буде дуго време.“

Тако и буде. После дванаестъ дана стигне и Благое са своiомъ младомъ супругомъ у Староково, гдѣ су ий г. Мартинъ, г. Добриљка и цѣло село радостно дочекали. Босилька е цвѣтала као какова ружа. Она увѣраваше, да ю е нѣна прва любавъ преобразила, али опеть е, говора-ше она, много божественiе, кадъ мало човечнiе любимо.

Свѣтимiе Аврамовиљ.

НЕПРИУГОТОВЛѢННЫЙ ПУТНИКЪ.

(Съ Грчиогъ.)

Путникъ, имаюћи съ почетка проћи лѣпо зелено полѣ, а по томъ мѣста незгодна, пуна трня и корова, приуготовио се само за прво мѣсто пута.

Обуче лаке и шарене хальине, метне руже у нѣдра, и съ лакимъ штапомъ у руци предуземе

весело познатиъ путь; са сваке стране обкружавала га е цвѣтајућа природа; дакле продужавало е съ радосћу и ускликомъ путовањъ свое.

Но ступајући даљ, приспѣ у неугодна мѣста, и кадъ се ноћъ приближила, пађе се у бѣдномъ станю; ерѣ естива већъ не стала су му, халъине одъ кише поквасиле се, и одъ трња раздерале, руже увенуле, и врло уморанъ будући, пѣговъ штапъ, кои е дике ради носіо, мало му е помагао; быо е пакъ предъ њимъ и потокъ, а унаоколо помрчина.

„Тужанъ!“ рече у себи, лупајући се по грудма, „гладанъ самъ, а естива немамъ; поквашенъ самъ, а немамъ халъина, да се пресвучемъ; уморанъ самъ, а немамъ никакове подпоре; имамъ потокъ проћи, а не находимъ чамацъ; заблудіо самъ, а немамъ кога да ме упути. Смркло се, а немамъ џенѣра! тужанъ! колико самъ неразуманъ! Зашто нисамъ приуготовљенъ и за коначъ могъ путованя, као и за почетакъ?“

Читателю! време бѣжи врло пагло, — и ты си путникъ! почетакъ путованя ти е животъ, а коначъ смръть. Ако си и за едно и за друго приуготовљенъ, то си достоанъ блаженства; не буденъ ли, онда си раванъ неприуготовљеномъ путнику!

С. М. Ю.

ПРОТИВНА БОРЕНЯ МЫСЛІЙ.

Ха! родіо самъ се, одрастао, да живимъ, яднѣи и прежалостный животе мой! О бѣдна судбино, коя ме непрестанце гонитъ: престани едномъ, съ разширеннѣи те рукама молимъ; покажи ми путь усрећеногъ благостаня, изведи ме на путь усрећены мои другова, дай ми осѣћати еданпутъ сладостный животь овай! Не ласкай ми више презѣлнѣи надеждама, и кажи ми стазицу, по којој се трња бодльикастогъ уклонити могу! Молю самъ те, и молимъ те, средства самъ тражіо, да ти се умилимъ, но бадава!.. Ты небо си ме осудило вальда на вѣчито мученъ! Но нека, нека, быће и томе едномъ край. — Съ Богомъ узвышена срећо одъ мене, кои самъ те, као невино дѣтенце сису материцу, тражіо, далеко си се одлучила одъ мене, буди дакле край едномъ. — О! небо, праштай, природо не одреци се ты, кадъ су се сви дари благополучія свѣтска одъ мене одтргла; — нећенъ, е л' нећенъ? — Съ Богомъ дакле мили пріятельи мои, опомените се баръ кадгодъ, да самъ и я на овой

бодлястой земљи живіо и да самъ судбиномъ гонѣнъ, самъ себи ударъ задао; — съ Богомъ, опомените се и праштайте!

Но шта реко! Фурије се по мене колебаю; санъ ме оставля, у живость опыта долазимъ! — До среће мое доспѣтићу; престаћешъ и ты судбино, кадъ већъ еданпутъ силе твоје изнемогну; живићу, живићу, докъ природномъ смрћу не умремъ! —

Светоликъ Безкосићъ.

БЛАГОРОДНОСТЪ ДУХА.

Кнегиня Шенбургъ прошла се едно вече са едномъ придворномъ господичномъ по зеленимъ ливадама. Она е видила едну одъ жалости изнурену госпу на путу сѣдећу, коя е горко плакала, и иѣно на сиси дѣте на крилу држала. Сажалителна кнегиня стане и запыта: „Добра госпо! ваше е дѣте болестно?“

„Ахъ,“ предусрѣтне е госпа, „сирото ово црвче хоће да скапа. Я писамъ за два дана ништа, до едно парченце хлѣба, опусила. Тако застане ми рана за мое дѣте. Видите, то е наша несрећа!“ На знакъ кнегини, придворна господична да 1. дукать сиротой. Ова истый жалостиво погледа, сузама га обліе и уздане: „Ахъ! кадъ бы брзо млека было.“ Ове рѣчи пробу кнегини крозь срце, коя е на сиси дѣте имала, и сама га доила. Незакосићно сѣдне поредъ плачуће доле, узме іој дѣте съ крила, метне га на свое прси, одои га, и врати се потомъ благополучно са задовољномъ савѣщю у свой дворацъ патрагъ.

Никадъ ниси видіо лѣише у тренутку ока патѣ, нити у едномъ лѣпомъ и благородномъ лицу веће радости!

А. Николићъ.

ОСОБИТОСТИ АНГЛЕЗА.

Да бы се кои законый наслѣдникъ лишио наслѣдства, мора му се у тестаменту оставити еданъ шилингъ (30 кр. ср.); у противномъ случаю има право на цѣло имањъ. — Свакій комадъ земль, преко кога се какавъ мртвацъ пренесе, постае явнымъ путемъ. — Закупъ се заключити може само на 99 година, зашто 100 година закупача учиниле бы землю закупцу иѣвовомъ собственомъ. — Сви уговори и т. д., кои се у недељу заключе, не важе. — Ожени л' се когодъ са же-

У номъ, коя дуга има, и прими ли е изъ руке свештеника само у кошуљи, то не обвезанъ, нѣне дугове исплатити. — Сва на мору рођена дѣца припадаю нурѣ Стефанској. — Приволи л' каква женска, да се за когъ несретника, кои на вешала иде, уда, то се онъ ослободи. — Они, кои маргарце држе, мораю овима уши одсѣћи, да се коњи одъ нѣове величине не бы плашили.

ОШТРОУМНА ИЗРЕЧЕНИЯ.

* Никакова ружа не безъ трия.

* Човекъ мора свое званіе увеличати, не пакъ званіе човека.

* Ко ће свѣтъ да упозна, мора га више крозь ключану рупу, него крозь дальню и звѣздно стакло гледати.

* Слушай свахта, не вѣруй никомъ; гледай свахта и ћути, мысли о свачемъ, али не показуй одъ тогъ ништа; направи се за орудіе свою, да себе потребнымъ учинишъ. Еси л' ты то постигао, сви су твоя орудія постали.

* Одушевлѣный дружественникъ быти, фини интригу изиграти, у свакога човека волю се увући, страсти побуђивати и подрањивати, али самъ никакове не показивати, свуда слушати, свуда гледати, и опетъ свуда као глумъ и слѣпъ стояти: то е художество политике.

А. Н.

ОБЗОРЪ КНИЖЕВНЫЙ.

Изъ Беча 9. Дек. 1847. *)

Мени се све чини, да ће се ова година споминати у Српској книжевности, истина не као лнепъ данакъ у години, али — ако да Богъ — као освитакъ томе лнепоме данку. Ово самъ почео одавна слути. И занста се моя слутня све више наврнуе; ерѣ до садъ различне прилике и лнепе и доста ихъ пролетѣше више Срба по небу ведроме. Я виесамъ садъ доволанъ а ни наканъ да ти ихъ овдѣ све набраямъ:

*) Овай е чланакъ у ориѣиналу писанъ познатымъ Вуковымъ правописомъ.

ако виеся спавао, ты си ихъ видіо, а ако си спавао мучи се садъ и распытуй не быо се лнепѣти. Алѣ ты едну такову прилику казати, кою мы овдѣ одъ неколика дана гледамо а кодъ васъ се јошъ не види. Та е прилика: „После Браика Радичевића.“ Я мыслимъ, да до данасъ јошъ вие ни еданъ ученый Србинъ овако пѣвао као овай Радичевићъ, а онъ пѣва онако како треба Србинъ книжевеникъ да пѣва. — Осимъ тога у овой се книзѣ на неколико мѣста ударила права наша среѣа са несрекомъ нашомъ, правый напредакъ нашъ са нашомъ погубля. — Јошъ е у книзѣ овай езикъ као суза — чистъ. Истина јошъ ихъ е мало, врло мало, кои овако мыслие и раде као овай Радичевићъ, али „не бой се мало стадо, ерѣ бы воля оца небескога да ти да царство!“

Б. Даничићъ.

КАКО Е ПОСТАО ПАПИРНЫЙ НОВАЦЪ?

Кадъ е грофу одъ Тендлеме, Маурима у Алхамѣ обѣднутомъ, не стало было еданпуть злата и сребра, да свою войску исплати, па солдати стану мрмљати, видећи, да немаю чимъ свое потребе куповати; онда онъ узме нешто ситны комадића артие, па коима разне сумме напише, а подъ ове се собственомъ рукомъ подпише. Те комадиће даде солдатима и заповѣди жительма Алхаме, да исте у подпуной вредности примаю. Ово се учини, и онъ доцвѣ те артице готовымъ новцемъ исплати.

НОВЕ КНИГЕ.

Авала или Забавникъ за годину 1847. Одъ Јована Филиповића. II. У Београду, у Книжевно-Српској Книгопечатни 1847. — На 8-ку, стр. 158. — Цѣна: 2 цв.

Нѣмачко-Српскій Рѣчникъ. Списао Димитрій Нсаиловићъ. У Београду, Книжества Српскога Книгопечатномъ 1847. — На 16-ви, стр. 1360. Цѣна: 2 фор. ср.

Српска Грамматика одъ Илие Захарѣвића, пр. профессора и управителя гимназіе Книжества Србіе. У Београду, у Правителственой Книгопечатни Книж. Српскогъ 1847. — На 8-ку, стр. 120. Цѣна: 6 гр.

Учредникъ Милошъ Поповићъ

Издано и печатано у Правителственой Книгопечатни у Београду.